

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206144
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6812206144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Križanovej a členiek JUDr. Daniely Maštalífovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporkyni Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 4C/157/2012-47 zo dňa 14. januára 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 4C/157/2012-47 zo dňa 14. januára 2015 potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa ktorým sa domáhal, aby bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť mu majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci z dôvodu, že exekučný súd v uvedených veciach nerozhodol v lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote.

Okresný súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, pripojeným exekučným spisom Okresného súdu Revúca sp. zn. 3Er/1572/2008, najmä žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom - notárskou zápisnicou N1188/2003, NZ24572/2003 spísanou notárom JUDr. Ľubomírom Vlhom so sídlom v Bratislave, zmluvou o úvere, poverením na vykonanie exekúcie, návrhom oprávneného na zmenu exekútora, výzvou súdu adresovanou súdному exekútorovi na vyčíslenie trov exekúcie, vyčíslením trov exekúcie, výzvou adresovanou oprávnenému na zaslanie všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere, ktorú uzatvoril oprávnený s povinnou, odpoveďou na výzvu súdu, všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, uznesením súdu zo dňa 19.04.2011, č. k. 3Er/1572/2008-56 a zistil, že dňa 26.05.2003 sa začalo pred súdnym exekútorom Ing. Bc. Karolom Mihalom exekučné konanie na návrh oprávneného - POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnej G. U. o vymoženie 16 661,- Sk s príslušenstvom a trov exekúcie na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice N 1188/2003, NZ 24570/2003. Dňa 11.06.2003 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. Súd vydal dňa 03.12.2003 poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22.11.2010 bol tunajšiemu súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Súd výzvou zo dňa 27.12.2010 žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie, ktoré súdny exekútor súdu doručil dňa 11.01.2011. Uznesením zo dňa 19.4.2011, č.k. 3Er 1572/2008-56 súd vyhovel žiadosti oprávneného zmene súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorého navrhol oprávnený.

Exekučné konanie začalo dňa 03.04.2003, podľa prechodných ustanovení § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku bolo potrebné ho dokončiť podľa znenia Exekučného poriadku účinného do 31. 8. 2005. Ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku účinného do 31.8.2005 nestanovovalo žiadnu lehotu na rozhodnutie exekučného súdu o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Preto, ak exekučný súd nerozhodol o žiadosti v 30 dňovej lehote, nedošlo z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že rozhodnutie nevydal v zákonom stanovenej lehote (§ 9 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z.).

Po doručení žiadosti oprávneného, exekučný súd zadovážil vyčíslenie trov exekúcie, a po doručení vyčíslenia trov exekúcie exekučný súd s odstupom troch mesiacov rozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Táto lehota nie je neprimerane dlhá vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ prostredníctvom súdnych exekútorov už niekoľko rokov opakovane zaťažuje exekučné súdy hromadnými žiadosťami o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, ako aj návrhmi na zmenu súdneho exekútora. Preto navrhovateľ musí počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane exekučného súdu, ktoré v danom prípade prispelo k tomu, že o žiadosti súdneho exekútora bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 42/ 01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/ 02, II. ÚS 57/ 01).

Ďalej okresný súd uviedol, že v predmetnom konaní mohol sám skúmať a ako prejudiciálnu otázku riešiť, či exekučný súd konal bez zbytočných prieťahov (viď. Rozsudok NS ČR zo dňa 24. 6. 1999, sp. zn. 2Cdon 804/ 1996). Takýto postup je plne v súlade s ust. § 135 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku. V priebehu konania nevyšlo najavo, že by v skúmanej veci existovalo rozhodnutie Ústavného súdu SR alebo Európskeho súdu pre ľudského práva, ktoré by sa týkalo základných ľudských práv a slobôd navrhovateľa, ktorým by bol súd viazaný.

Exekučný súd ako štátny orgán v exekučnej veci 3Er/1572/2008 postupoval bez zbytočných prieťahov v konaní, súčasne neprekročil žiadnu zákonom stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia a jeho postup v konaní z hľadiska rýchlosti rozhodovania nemožno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup, ktorý by zakladal nárok na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy podľa Zák. č. 514/ 2003 z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012. Preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Pre nesplnenie už prvej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody nebolo potrebné sa splnením resp. nesplnením ďalších podmienok dôvodnosti nároku navrhovateľa - teda vznikom škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zaoberať.

O trovách konania súd nerozhodoval, pretože úspešný odporca si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie vecí zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady

kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa týka i chýbajúcich dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, prejednal odvolanie v rozsahu podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 4NcC/115/2012 zo dňa 12. 10. 2012, okrem iného tak, že z pojednávania a rozhodovania veci sudkyňa U.. D. F. vylúčená nie je. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť inej sudkyne, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavošť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už vyššie citovaným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici nebol zákonná sudkyňa U.. D. F. vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/157/2012-47

pretože nebola zákonným sudcom v exekučnej veci, resp. v konaní exekučného súdu, z ktorého postupu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda. Aj keď navrhovateľ podal sťažnosť (sťažnosti) Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti (sťažnostiach) navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Okresný súd konštatoval, že ide o drobný spor, preto vo veci nenariadil pojednávanie a verejne vyhlásil rozsudok.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Vyjadrenia právneho zástupcu odporcu mu boli riadne doručené, avšak navrhovateľ zostal ďalej nečinný. Pokiaľ navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania poukazoval na to, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, uvedené tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde, keďže v tomto konkrétnom prípade okresný súd nevytýčil pojednávanie a došlo len k verejnému vyhláseniu rozsudku, čo umožňuje zákon (§ 115a O. s. p.). Preto v žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Verejné vyhlásenie rozsudku patrí k ústavným princípom právneho štátu, a preto skutočnosť, že v danom prípade okresný súd vec nepojednával, len verejne vyhlásil rozsudok, nemohla spôsobiť odňatie práva účastníka konať pred súdom.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučných konaniach. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k priesťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak (v

danej veci) vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti správne neskúmal.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci, vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ak navrhovateľ v odvolaní na záver namietal, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), potom je zrejmé, že v tejto časti sa odvolanie netýka napadnutého rozhodnutia okresného súdu, nakoľko tento v odôvodnení svojho rozhodnutia sa predpokladom vzniku a existencie škody žiadnym spôsobom nezaoberal. Okresný súd vyhodnotil, že nedošlo k naplneniu jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za vzniknutú škodu navrhovateľovi, a to existencia nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorého postupom mu škoda mala vzniknúť. Ak, teda, následne navrhovateľ tvrdil, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, jeho tvrdenie neobstojí, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia týmto predpokladom vôbec nezaoberal. Vo vzťahu k tejto skutočnosti je preto rozhodnutie prvostupňového súdu dôsledne odôvodnené a spĺňa podmienky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., teda v žiadnom prípade nie je dôvodná námietka navrhovateľa týkajúca sa jeho nepreskúmateľnosti, či dokonca arbitrárnosti. V tomto rozsahu zrejme navrhovateľ podal odvolanie vo vzťahu k úplne inému rozhodnutiu a uvedené sa týka i argumentov ohľadne námietok vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ku ktorej malo dôjsť na strane navrhovateľa. V tomto rozsahu je preto práve odvolanie navrhovateľa nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, ak poukazuje na skutočnosti, ktoré z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplývajú. V takom prípade ani odvolací súd na tieto skutočnosti nemôže reagovať skutkovo a ani právne.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože odporca, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, návrh na rozhodnutie o trovách nepodal (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.